

Spørgsmål og svar om Gaza. af Stephen Shalom

Indledning

1 Har Israel ikke ret til at forsvare sig selv og sin befolkning mod raket angreb?

Raketter fra Gaza mod israelske civile er en overtrædelse af international lov.

Men ved enhver vurdering af om Israels militære aktioner udgør et lovligt selvforsvar må man tage sammenhængen og spørgsmålet om proportionalitet i betragtning.

Den brede sammenhæng er, at den israelske besættelse af de palæstinensiske områder er uretfærdig og illegal og Israel kan ikke påstå, at det er selvforsvar når palæstinenserne kæmper med legitime midler for at afslutte besættelsen. (På samme måde som japanske tropper ikke kan påstå selvforsvar når de blev angrebet af guerillaer i det besatte Kina eller det besatte Filippinerne under 2. verdenskrig.)

Det rimelige israelske svar på sådanne palæstinensiske aktioner er ikke "selvforsvar" men fuld tilbagetrækning fra de besatte områder.

Gaza

2. Mens erobringer i angrebskrige klart er illegale, opnåede Israel så ikke Vestbredden og Gaza som resultat af en forsvarskrig mod et angreb udført af de arabiske nabostater?

Vestbredden (inklusive Østjerusalem) og Gaza, såvel som Sinai og Golan højderne blev erobret af Israel under krigen juni 1967, en krig hvor Israel angreb først. Israels støtter påstår, med en morderisk retorik, at selvom Israel affyrede det første skud, var det en berettiget, præventiv krig, idet de arabiske hære var ved at mobilisere ved Israels grænser.

Retorikken var virkelig bloddryppende og mange mennesker rundt om i verden var bekymrede for Israels sikkerhed..

Men de, der forstod den militære situation - i Tel-Aviv og i Pentagon - vidste meget godt, at selv om araberne angreb først ville Israel klare sig i enhver krig. Ægyptens leder søgte efter en udvej og indvilligede i at sende sin vice-præsident til Washington til forhandlinger. Inden det kunne udføres angreb Israel, delvis fordi det forkastede forhandlinger og et udsigterne til et kompromis, der ville redde Ægyptens ansigt. Menachem Begin, der var en entusiastisk støtte af denne (og andre) israelske krige var helt klar over nødvendigheden af at udføre et angreb: i juni 1967 udtalte han Israel "havde et valg". Ægyptiske troppekonzentrationer viste ikke at Nasser var ved at angribe. "Vi må være ærlige overfor os selv. Vi besluttede at angribe ham." [1]

Imidlertid, selv hvis det havde været tilfældet at 1967 krigen kun var forsvar fra Israels side, kunne det ikke retfærdiggøre en vedvarende styring af palæstinenserne. Et folk mister ikke sin selvbestemmelsesret fordi en regering i et naboland går i krig. Selvfølgelig, man kunne straffe Jordan og ikke give Vestbredden tilbage til landet (som det alligevel ikke havde ret til fra starten, men var gået sammen med Israel om at opdele den dødfødte palæstinensiske stat, som blev forudset i FN's 1947 delingsplan). Og undlade at returnere Gaza til ægyptisk administrativ kontrol. Men, der er ingen basis for at straffe den palæstinensiske befolkning ved at tvinge dem til at blive underkastet en udenlandsk militær besættelse.

Israel indlemmede straks det besatte Østjerusalem i selve Israel, og erklærede at Jerusalem var dets forenede og evige hovedstad. Israel begyndte så at oprette bosættelser i de besatte områder i klar modstrid med Geneve konventionerne, der forbyder den erobrende magt at bosætte sin befolkning på besat område. Israels juridiske rådgiver, den fremtrædende jurist Theodor Meron,, advarede om at enhver bosættelse ville være illegal [2] men han blev ignoreret.

Den Internationale Domstol har afgjort - i en del af en afstemning med en enig afgørelse fra alle dens dommere, inklusive dommeren fra USA - at alle bosættelser i det besatte område er illegale. [3]

3. Har Israel ikke trukket sig tilbage fra Gaza og dermed afsluttet besættelsen?

Israels tilbagetrækning afsluttede ikke besættelsen. Som John Dugard, FN's specielle rapportør om de Besatte Palæstinensiske Områder, rapporterede i 2006:

Erklæringen fra Israels regering om at tilbagetrækning afsluttede besættelsen er groft unøjagtig. Selv før begyndelse af "Operation Sommer Regn", efter tilfangetagelse af korporal Shalit, forblev Gaza under effektiv kontrol af Israel. Denne kontrol blev kom til udtryk på adskillige måder. Israel beholdt kontrollen over Gazas luftrum, havområde og af de ydre grænser. Selvom der blev lavet en særlig ordning for at åbne Rafah overgangen til Ægypten, som EU personale skulle have opsyn med, forblev alle de andre overgange for største delen lukkede...IDFs (Israeli Defence Force) aktioner i forbindelse med Gaza har virkelig vist at moderne teknologi tillader en besættelsesmagt effektivt at kontrollere et

territorium selv uden militær tilstedeværelse.[4]

Den 20 november skrev Human Rights Watch til den israelske premierminister Ehud Olmert og fastslog blandt andet,

"Selv om Israel trak sine permanente militære styrker og bosættere tilbage i 2005, er det stadig en besættelsesmagt i Gaza ifølge international lov fordi det fortsætter med at udøve effektiv dag - til -dag kontrol over nøgleaspekter af livet i Gaza"[5]

Hvis Israel virkelig havde trukket sig tilbage fra Gaza, så kunne Israel ikke forbyde Gaza handel ad søvejen eller ad luftvejen med andre nationer, forhindre mennesker i at sejle eller flyve ind og ud af Gaza, overflyve Gazas luftrum og patruljere dets kystområde, eller erklære "forbudte zoner" indenfor Gaza. Israel kontrollerer også Gazas befolkningsregistrering og indkasserer import skat på alle varer det tillader at komme ind i Gaza.[6]

4. Uanset om besættelsen fortsætter legalt, opgav Israel så ikke sine militære baser og bosættelser i Gaza?

Israels Gaza "tilbagetrækning" var et ensidigt skridt, ikke udarbejdet sammen med nogen palæstinensisk leder overhovedet. Israelske bosættere blev fjernet fra Gaza, men flere nye bosættere rykkede til Vestbredden i 2005 end der forlod Gaza og mere palæstinensisk land blev overtaget på Vestbredden, end der blev givet afkald på i Gaza.[7] For mange mennesker stod det klart, at tilbagetrækningen, i stedet for et skridt hen imod en eventuel palæstinensisk statsdannelse, snarere var at sikre Israels greb om Vestbredden og nægte det palæstinensiske folk nogen som helst uafhængig eksistens. Som Ariel Sharons højre hånd, Dov Weisglass fortalte en interviewer fra en israelsk avis:

Betydningen af tilbagetrækningsplanen

"er fastfrysning af den politiske proces. Og når man fastfryser den proces forhindrer man oprettelsen af en palæstinensisk stat, og man forhindrer en diskussion om flygtninge, om grænser og om Jerusalem. Faktisk er hele denne pakke, der kaldes den palæstinensiske stat med alt det den indebærer, blevet fjernet på ubestemt tid fra vores dagsorden." [8]

5. Hvorfor skulle Israel være forpligtet til at åbne sine grænser, eller overføre elektricitet eller brændstof til Gaza? Har det ikke en suveræn ret at lukke sine grænser som det har lyst til?

Når et land har kontrolleret et område i 40 år og forbyder al konstruktion eller udvikling som muliggør at området fungerer uafhængigt af landet, er det forpligtiget. Når landet yderligere forbyder området i at drive handel via luft eller vand, kan det ikke kræve retten til at afskære landovergangene.

6. Gaza har fælles grænse med Ægypten. Hvorfor bliver Israel kritiseret for at afskære Gazas grænser?

Da Israel "trak sig tilbage" fra Gaza gav det ikke Rafah overgangen - forbindelsen til Ægypten - tilbage til palæstinenserne. I stedet for blev Rafah overgangen emnet for en Aftale om Bevægelse og Adgang (AMA = Agreement on Movement and Access), som blev underskrevet i november 2005 af Palæstinensiske Autoritet og Israel, med USA's opbakning, på betingelse af at overgangen ville blive bemandet med personale fra EU. Ifølge aftalen ville Israel have veto om hvem der kunne komme og gå gennem grænseovergangen (selvom Israelerne ikke ville være til stede ved overgangen, men ville have simultan, direkte videoovervågning og forhåndsinformation om enhver, der ønskede at krydse overgangen)

Som den israelske menneskeretsorganisation Gisha har bemærket, "Med undtagelse af personlige effekter som medbringes af rejsende, er import gennem Rafah, den eneste overgang til Gaza, som ikke direkte kontrolleres af Israel, forbudt." [9]

Ægypten kunne selvfølgelig ignorere AMA og åbne grænsen alligevel. Og det burde Ægypten gøre. Og EU og USAs regeringer kunne og burde afslutte deres finansielle kvælning af Gaza og sende forsyninger ad søvejen til Gazas kyst, og dermed ignorere Israels blokade, eftersom man må formode at Israel ikke vil sænke EU eller USA fartøjer. Alle disse regeringers opførsel er forkastelig.

Hamas

7. Brugte Hamas ikke bare tilbagetrækningen fra Gaza som chance til at afsende raketter mod Israel uden provokation?

Raketangreb aften efter den israelske tilbagetrækning. Der blev affyret 281 raketter mod Israel fra Gaza i 2004, og 179 i 2005. Tilbagetrækningen blev afsluttet i september 2005. I den 4 måneders periode fra oktober 2005 til jan 2006 blev der kun affyret 40 raketter.[10]

Sidst i september blev en byge af raketter affyret fra Gaza, efter en dødelig eksplosion ved en Hamas militær parade i Jabaliya flygtningelejren i Gaza. De fleste observatører, inklusive Palæstinensisk Autoritet (involveret i broderkrig med Hamas) beskyldte Hamas for eksplosions uheldet; Hamas påstod at Israel var ansvarlig for det. Hvad sandheden end er, så, ifølge ITIC, en israelsk tænketank tæt knyttet til den israelske sikkerheds og militære virksomhed[11]:

" Bagefter afsendte Fatah- fraktioner og PIJ (Palæstinensisk Islamisk Jihad) det største antal raketter. Hamas standsede sin direkte involvering i raket afsending efter den interne og eksterne kritik det fik for at have skadet den civile palæstinensiske befolkning, og senere på grund af dets regerings pligter."[12]

Andre palæstinensiske grupper afsendte raketter. I oktober 2005 var der en anden omgang raketaffyring. Men det skete ikke isoleret. I mønstret af vold og gengældelses vold er det svært at afgøre hvem der "startede" det. Den 23. oktober 2005 dræbte israelske styrker to islamiske Jihad medlemmer på Vestbredden; der blev så affyret fra Gaza uden at såre nogen; så lukkede Israel grænseovergangene; dets fly fløj lavt hen over Gaza og lavede overlyds brag, det affyrede luft – til -jord missiler der sårede fem; en selvmordsbomber fra Vestbredden angreb en israelsk by og dræbte fem; Israel slap yderligere luftangreb og kanonartilleri løs over Gaza og dræbte otte hvoraf de tre var børn.[13] Tingene kølede ned nogle få dage senere og forblev forholdsvis rolige indtil efter valget af Hamas i slutningen af jan 2006.

8. Hvordan reagerede Israel og Vesten på Hamas' valgsejr?

I jan 2006 deltog Hamas i valget til den palæstinensiske lovgivende forsamling (og gik dermed imod sin tidligere politik om at ikke at deltage i valg), og fik flertallet af de afgivne stemmer. Internationale observatører bekræftede valget som fair,[14] og det var virkeligt et af de sjældne tilfælde af demokratisk valgte ledere i den arabiske verden. Washington havde presset Israel til at tillade 2006 valget og Hamas' sejr var en overraskelse for alle (også for Hamas).

Ironisk nok havde USA og Israel støttet Hamas i et forsøg på at underminere PLOs sekulære lederskab.[15] De fleste analytikere konkluderede, at vælgerne udtrykte ikke så meget deres støtte til Hamas' religiøse standpunkt som forkastelse af Fatahs korrupte og frygtsomme lederskab, der efter så mange år ikke havde bragt palæstinenserne nærmere til en levedygtig egen stat.

Hamas' indtræden i regeringen kunne være blevet taget som en chance til at opmuntre det til at moderere dets standpunkter, men Israel, USA og EU besluttede at knuse det. Israel nægtede at aflevere palæstinensiske skatteindtægter og lukkede grænserne, hvilket forårsagede alvorlig økonomiske trængsler. Internationale donorer, specielt USA og EU tilbageholdt pengesummer og Washington gik et skridt videre og indførte drakoniske regler. Som den anerkendte International Krise Gruppe forklarede,

"NGOer engagerede i humanitært nødhjælpsarbejde står overfor betydelige forhindringer, der stammer fra ekstra ordinære restriktive US regler fra dets skatteministerium; US organisationer afkræves f. eks forhåndsgodkendelse af deres donationer, som skal være i form af varer i stedet for i form af penge."

"Sådanne restriktioner har indvirkning på udviklingsassistance - 450 mio \$ i 2005 - endnu mere alvorligt, for det kræver ofte direkte kontakt med Palæstinensisk Autoritet(PA). Nogle NGOer i USA NGOer har fået hele projekter suspenderet. CARE, den internationale nødhjælps organisation som hidtil har stået for 30% af sundhedsministeriets medicin forsyning under et USAID-financieret medicinsk katastrofe hjælpeprogram, stoppede sin regulære forsyning efter USAID tilbageholdt sin godkendelse."[16]

9. Hvordan kunne Hamas være en partner for fred? Nægtede de ikke de 3 USA – israelske betingelser: at de anerkender Israel, afstår fra vold, og accepterer at tidligere aftaler, der er blevet accepteret af Palæstinensisk Autoritet?

Hamas har virkeligt nægtet disse 3 betingelser men ikke mere end hvad Israel og USA har gjort.

Hamas har ikke anerkendt Israel, men Israel og USA har ikke anerkendt en uafhængig palæstinensisk stat.

Tænk på FN Generalforsamlings resolution 63/165 som blev vedtaget den 18. december 2008. Resolutionen bekræfter det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse, inklusive retten til en uafhængig palæstinensisk stat og opfordrede

desuden alle stater og FN til at fortsætte at hjælpe det palæstinensiske folk i de tidlige faser af virkeliggørelsen af deres ret til selvbestemmelse. Resolutionen blev vedtaget med overvældende flertal på 173 for og 5 imod og 7 afholdt sig fra at stemme. De 5 nejstemmer var fra USA, Israel og 3 bittesmå US - afhængige Stillehavs østater.[17]

Selvfølgelig, Israel kunne sige, at det er villig til at acceptere en palæstinensisk stat, bare ikke på 1967 grænserne, og så længe den bare er begrænset til et lille bitte skår af et ikke levedygtigt område. Men hvis Hamas returnerede bolden ved at sige, at de var villige til at anerkende Israel, men kun hvis det var begrænset til Tel-Aviv og dens forstæder, så tvivler man på om Israel og USA anser det for tilstrækkeligt velvilligt.

Med hensyn til brug af vold, ville det være rart hvis Hamas gav afkald på brug af vold. Imidlertid er enhver præken i den henseende fra USA og Israel uhyrlig. (Tænk bare på Sinai, 1956, eller Libanon, 1982, eller Irak, 2003.) Det kan også bemærkes, at de israelere som virkelig giver afkald på vold - ved at nægte militærtjeneste i en besættelsehær - bliver sat i fængsel.[18]

Med hensyn til at acceptere tidligere aftaler, se bort fra Washingtons annullering af Anti-Ballistisk Missil Kontrakten, dets "annullering af underskrift" på Aftalen om Omfattende Forbud mod forsøg (Comprehensive Test Ban Treaty), og dets mangel på efterlevelse af den Internationale Domstols afgørelse om Nicaragua [blokade]. Man kan simpelthen tænke på at den Internationale Domstol fandt at Israel overtrådte Geneve Konvention (som det er part i) ved dets konstruktion af muren på den besatte Vestbred.[19]. Ved en afstemning med 150 mod 6 og 10 der afholdt sig fra at stemme, bekræftede FN's Generalforsamling den Internationale Domstols udtalelse og opfordrede Israel til at rette sig efter afgørelsen.[20] Israel nægtede at gøre det og USA støttede dets afvisning. For Israel og USA er højtideligt vedtagne aftaler således bare papir stumper.

For de palæstinenserne, der underskrev Oslo Aftalerne i 1993, der lovede dem en stat i 1999, uden at se nogen stat, men en enorm ekspansion af antallet af israelske bosættere,[21] må Israels insisteren på at Hamas tilslutter sig aftaler, forekomme dem at være en brutal spøg.

10. Har Hamas ikke nægtet nogensinde at ville acceptere Israels eksistens?

Da Israel Premier minister Ehud Omert talte foran en fælles forsamling af USAs Kongres i 2006, erklærede han sin fortsatte tro på "vort folks evige og historiske ret til hele dette land." [22] Dog, sagde han, forstod han nødvendigheden af et kompromis: Hamas har taget et tilsvarende standpunkt: de anser hele Palæstina for at være helligt muslimsk land, og anser Israel for at være illegitimt, men alligevel har de gjort det klart ved flere lejligheder, at de var villige til at indgå kompromis, og at de vil acceptere en to-stats løsning med 1967 grænser, med Øst-Jerusalem som hovedstad i den palæstinensiske stat, tillige med en våbenhvile der vil kunne vare 20, 30 eller 50 år, eller endda uendeligt.[23] Israel og USA nægtede imidlertid, at følge op på disse Hamas tilbud og nægtede overhovedet at tale med Hamas - trods det faktum, at et flertal af israelere [24] og konservative analytikere som f. eks Efraim Halevy, tidligere leder af Israels sikkerhedstjeneste, Mossad, [25] støttede sådanne samtaler.

11. Støtter Hamas ikke islamisk fundamentalisme og antisemitisme?

I de sidste årtier er sekulære nationalistiske og progressive bevægelser desværre blevet erstattet af fundamentalister over hele Mellemøsten, et resultat af den enorme repression som de nationalistiske og venstreorienterede bevægelser har stået overfor og af deres egne interne svagheder. Og antisemitismen er vokset over hele Mellemøsten, hvilket ikke er overraskende når palæstinenserne har været ofre for skrækkelig barbari af en selv-beskrevet "Jødisk Stat." (Og mellemøstlige mennesker bliver ikke opmuntret til at lave fin skelnen når israelske apologeter erklærer, at al kritik af Israel i sig selv er selv antisemitisk.) Klart nok må vi forkaste antisemitisme og fundamentalisters tilbageskridtagtige sociale synspunkter.

Hamas har sin oprindelse i det Ægyptiske Muslimske Broderskab som udspringer af en islamisk fundamentalistisk baggrund. Men udspring alene bestemmer ikke dets nuværende adfærd. En marts 2008 bedømmelse af Hamas' aktuelle praksis lavet af mainstream Internationale Krise Gruppe tegner et blandet billede. Hamas

"afviser enhver tvungen indførelse af en islamisk enhed. De udpegede nogle ikke-Hamas folk til drive deres sikkerhedssystemer og til at administrere deres domstole. Der er ingen åbenbare tegn på islamisering af domstolene og af skolerne. Myndighederne ændrede ikke Palæstinensisk Autoritet s skole pensum, Palæstinensisk Autoritets lov kodeks eller dens forfatning. I overensstemmelse med Palæstinensisk Autoritet praksis, men kontroversiel inden for islamisk tradition, udpegede de i januar 2008 en kvindelig dommer og forfremmede en anden [kvinde] til leder af appeldomstolen. Det er værd at lægge mærke til, at de har rekrutteret kvinder til politiet til at udfylde huller, ved at

tiltrække dem gennem TV og radio såvel som gennem moskeer. Over 100 kvinder har ansøgt. En Hamas embedsmand fastholdt: "Folk i Ramallah prøver at stigmatisere Hamas som ekstremistisk. Men der bliver ikke et islamisk emirat i Gaza."

"Med det sagt, sket praksis garanterer ikke fremtidig opførsel og menneskerettighedsgrupper såvel som ikke-Hamas præster forbliver dybt bekymrede, idet de peger på indirekte form for socialt pres. Indenfor Hamas insisterer en mere hårdlinjet klerikal faktion på en større rolle til Sharia (islamisk lov)...

"En senior Hamas jurists svar var dobbelttydigt: 'Vi vil gerne have domstolen til at anvende Sharia love, men vi vil ikke tvinge folket.' Dog i nogle tilfælde har de netop gjort det...."

"Desuden, i lys af Gazas intensiverede isolering og medfølgende tilbagetrækning af vestlig tilstedeværelse, er sociale vaner blevet stadigt mere konservative og patriarkalske - en proces nogle af Hamas' mest fanatiske militante, specielt indenfor hæren har opmuntret.

Der er mere tid til religiøs undervisning i skolerne, og nogle lærere straffer piger som ikke bærer slør. Selvom kvinder stadig går uden slør på gaderne og embedsmænd siger, der er ikke nogle afgørelser om korrekt påklædning, så ved man at nogle Hamas militante har pålagt piger at bære tørklæde. Tilsvarende, mens Hamas har tøjlet drab på kvinder på grund af immoralitet, bliver der rapporteret om nogle tilfælde af ugifte par i biler der bliver slået og tilbageholdt. Antallet af angreb på internet cafeer - øjensynligt udført af ikke-Hamas grupper - er begyndt at stige efter en kort stille periode lige efter 2007 overtagelsen, og Gazas kristne beskylder Hamas styrker for at gøre for lidt og for sent til at vende den signifikante stigning i angreb på deres trossamfund med 3000 medlemmer, nogle siger, at den voksende indflydelse af radikal islamisme hersker indenfor Hamas' rækker." [26]

Desværre vil kontinuert israelsk brutalitet og palæstinensisk hjælpeløshed sandsynligvis øge de værste tendenser i Hamas.

Samtidig er jødiske fundamentalister politisk stærke Israel og dele af den regerende koalition. USA's udenrigsministerium har lagt mærke til den israelske "regerings ulige behandling af ikke-ortodokse jøder, inklusiv at regeringen kun anerkender ortodoks jødisk, religiøs autoritet i personlig og civil-status sager om jøder. Regeringens fordeling af statsmidler begunstiger ortodokse (inklusive moderne og nationale religiøse strømninger af ortodoksi) og ultra-ortodokse jødiske grupper og institutioner." [27]

Hamas' 1988 charter citerer protokollen af 'Elders of Zion' [28] skønt dokumentet i mange henseender er forældet. [29] Organisationen hjemfalder imidlertid stadig til anti-semitisk retorik. [30]

Men, at Hamas har sådanne synspunkter diskvalificerer det ikke som en part i fredssamtaler, lige så lidt som det faktum at hinduer og muslimer i Sydasiens der har racistiske synspunkter om hinanden udelukker dem fra at sætte sig ned sammen. Og mange israelere har sikkert racistiske anskuelser om palæstinensere [31] (husk faderen til Obamas nye stabschef, Rahm Emanuel, som sagde at arabere kun passede til at vaske gulv [32].)

Man kan finde modbydelig anti-jødisk retorik hos nogle palæstinensiske religiøse ledere. Men man kan finde et lige så frastødende sprog hos nogle israelske rabbinere. F. eks erklærede den tidligere sefardiske overrabbiner i Israel i en religiøs afgørelse i 2007 "at der var absolut ingen moralsk forbud mod vilkårligt myrderi på civile under mulig massiv militær offensiv i Gaza med hensigt på at stoppe raket affyringer" fordi "en hel by har kollektivt ansvar for individets immoralske opførsel." Rabbinerens søn, der er overrabbiner i Safad, forklarer: "Hvis de ikke holder op efter vi dræber 100, så må vi dræbe 1000... Og hvis de ikke holder op efter vi dræber 1000, så må vi dræbe 10.000. Hvis de stadig ikke holder op, må vi dræbe 100.000 eller en million. Hvad som helst der skal til, for at få dem til at stoppe." [33]

Racisme må bekæmpes, men der er ikke mening i at udelukke en part som potentiel partner for fred, indtil dennes racisme er elimineret.

12. Er Hamas en terrorist organisation?

Hamas har aldrig været en terrorist organisation som al-Qaeda. Til forskel fra sidstnævnte har Hamas en massebasis, sociale velfærdsprogrammer og nu, en vælgerbasis.

Hamas har været engageret i terrorist aktioner, navnlig, ved med vilje, at have civile som mål for selvmordsbomber.

Sherdia Zuhur, forskningsprofessor af islamisk og regionale studier ved det Strategiske Studie Institut ved USAs Army

War College, skrev:"

" Hamas aktioner brugte først selvmordsangreb i 1994, efter at en amerikansk-født israelsk bosætter, Baruch Goldstein, skød på og kastede håndgranater mod ubevæbnede bedende i al-Haram al-Ibrahimi moskeen i Hebron den 25. februar og dræbte 29 mennesker. Der menes, at Goldstein har fået adgang ved hjælp af israelske tropper. Før det tidspunkt var det israelske militær det eneste mål for Hamas. Hamas stoppede den slags angreb, der var meget kontroversielle blandt andre palæstinensere i 1995, og genoptog dem efter det "målrettede drab" på Hamas lederen Yahya Ayyash." [34] Zuhur fortsatte og sagde at, " Hamas opretholdt et 3-års moratorium i selvmordsangreb, som så blev genoptaget i et år, og muligvis brudt med et angreb på Dimona januar 2008, som kan være blevet udført af Hamas eller af andre aktører." [35]

Med forskellige mellemrum har Hamas fyret raketter mod civile områder, som også er en form for terrorisme.

Hvad denne opgørelse antyder, er at Hamas har været engageret i terrorist aktioner, ikke har udelukket dem, men er også modtagelige for fornuft ved at afstå fra terrorisme i omstændigheder, de anser for passende. Sådant en opgørelse bør fordømmes - for terrorisme er altid forkert - men Israels opgørelse af terrorisme må lige så vel fordømmes.

13. Hvordan kan ISRAEL beskyldes for terrorisme, når det ikke dræber civile med vilje, og anser alle civile dødsfald som det forårsager som beklagelige uheld?

Det er værd at lægge mærke til USA's officielle terrorisme-definition: "forhåndsplanlagt, politisk motiveret vold begået mod ikke-kombatante mål." [36] Der er tre punkter der er behov for at uddybe her

For det første, at påføre smerte på civile for politiske formål har længe været officiel israelsk politik. Da Hamas kidnappede en israelsk soldat i juni 2006, svarede IL med at tilintetgøre Gazas eneste kraftværk, hvilket forårsagede massiv lidelse. [37] Israelske ledere har åbent indrømmet, at de ville forkrøble Gazas økonomi som en måde at underminere støtten til Hamas på. (At det er en idiotisk politik gør den ikke mindre amoralsk. At regeringerne i USA, EU og Ægypten er medskyldige i denne politik gør det tilsvarende ikke mindre amoralsk.) Gazas befolkning har set fattigdom og arbejdsløshed ryge voldsomt i vejret og deres sundhed og velfærd falde da Israel lukkede sine grænser, skar ned på brændstof og elektricitets forsyninger og nægtede dem deres egne skatteindtægter. Menneskerettighedsgrupper [38] og FN ansatte [39] har fordømt denne politik af økonomisk strangulering, og anser det som "kollektiv afstraffelse."

Når New York Times skribenten Thomas L. Friedmann skriver, at han håber ISRAEL følger en strategi i Gaza der prøver at påføre "tung smerte på Gazas civile" så han støtter en politik, der er umulig at skelne fra terrorisme ifølge den ovennævnte officielle, af USA's regering fastlagte, definition på terrorisme [40].

For det andet, har Israel, i løbet af årene, med vilje dræbt civile. Blandt andet har det brugt dødelig ild mod demonstranter, der ikke udgjorde nogen alvorlig trussel. [41] Det har målrettet og dræbt sundhedspersonale og journalister. [42] Og nu har det målrettet og dræbt civil politi og ikke-militære regeringsansatte i Gaza (som vil blive diskuteret nedenfor).

For det tredje, selv når det ikke direkte har været rettet mod civile, har IL vist hensynsløs ligegyldighed med civiles velfærd og dræbt mange. Det er ikke "uheldige fejltagelser" men resultat af overlagt, kriminel uagtsomhed. Det er rigtigt at i civilret skelner man mellem intentionel og ikke-intentionel drab, hvor den første er en meget mere alvorlig forbrydelse end den anden. Men civillov erkender også at nogle gange kan kriminel uagtsomhed være lige så meget grund til at fordømme som forsætlig forbrydelse. Som den palæstinensiske menneskerets organisation Al Haq rigtigt anfører "valg af målområde [man sigter mod is], af angrebsmetoder og antallet af dræbte og sårede civile, indikerer klart en hensynsløs ligegyldighed med civiles liv som er synonym med hensigten." [43]

Overvej opgørelsen før det nuværende israelske angreb på Gaza.

Ifølge den israelske menneskeretsorganisation B'Tselem's statistik blev der dræbt 2990 palæstinensere i Gaza af de israelske sikkerhedsstyrker i perioden fra begyndelsen af den anden Intifada den 29. sept 2000 indtil 30. nov 2008. Af de dræbte var 1382 personer kendt som ikke deltagende i fjendtlighederne. [44] (I løbet af samme 7-årig periode dræbte palæstinensiske raketter et samlet antal på 22 israelske civile. [45]) Hvis disse raketter udgør terrorisme og krigsforbrydelser - og det gør de - hvor meget større var den israelske regerings forbrydelser så?

Sådan er det uden hensyn til om israelske embedsfolk udtrykker en pro forma beklagelse eller i stedet erklærer, som Premier minister Ariel Sharon gjorde det i marts 2002, ""Palæstinenserne må blive ramt og det skal være smertefuldt.

Vi må forårsage tab, ofre, så de føler den tunge pris." [46]

14. Er Hamas' affyring af upræcise raketter en krænkelse af international humanitær lov?

Ja. Men læg mærke til at mens Israels våben er langt mere præcise end Hamas', er de ikke præcise nok til at ramme militære mål uden betydelig skade på civile i omegnen. Og marine- og luft bombardement, kanonaffyring og tankafskydning kan med sikkerhed ikke være tilstrækkelig akkurat til at undgå at ramme civile i et så tætbeholdt område som Gaza.*

15. Det faktum at Israel har dræbt civile, kan det retfærdiggøre det palæstinensiske angreb på civile?

International lov er helt klar med hensyn til at ens fjenders forbrydelse ikke retfærdiggør gengældelsesforbrydelser. Det gælder for palæstinensere, men det gælder lige så vel (og i lys af magtuligheden -specielt) for israelere.

Palæstinensiske angreb på israelske civile - hvad enten med raketter eller med selvmordsbomber - er amoralske og virker mod deres hensigt, ved at styrke de mest reaktionære elementer i det israelske samfund. Men de er ikke overraskende: Ehud Barak - i dag Israel's forsvarsminister - indrømmede i et interview, at hvis han var blevet født som palæstinenser ville han sandsynligvis have tilsluttet sig en terrorist organisation. [47] Tidligere israelsk politiker Yossi Sarid skrev den 2. jan 2009:

" I denne uge snakkede jeg med mine studenter om Gaza krigen i forbindelse med et kursus om national sikkerhed. En student, som havde udtrykt temmeligt konservative, konforme meninger - dvs meninger, der er lidt højreorienterede - lykkedes at overraske mig. Uden nogen provokation fra min side åbnede han sit hjerte og tilstod: ' Hvis jeg havde været en ung palæstinenser, ville jeg indædt havde bekæmpet jøderne, selv ved hjælp af terror. Den der påstår noget andet fortæller dig en løgn.'" [48]

Palæstinenserne levede i to årtier under ægyptisk administration; derefter har de i fire årtier lidt under en brutal og udmarvende israelsk besættelse. Som den israelske historiker Avi Shlaim forklarer,

"Med en stor befolkning af flygtninge fra 1948, klemte sammen på en lille bitte stribe land, uden nogen infrastruktur eller naturlige resurser, har Gazas fremtidsudsigter aldrig været lyse. Men Gaza er ikke bare et tilfælde af simpel økonomisk under-udvikling, men et enestående grusomt eksempel på bevidst anti-udvikling. For at bruge den bibelske sætning: Israel omdannede mennesker i Gaza til træhuggere og vandbærere, til en billig arbejdskraftkilde og et tilfange-taget marked for israelske varer. Udvikling af lokal industri blev aktivt forhindret, så det blev umuligt for palæstinenserne at standse deres underordning under IL og etablere de økonomiske fundament som er afgørende for virkelig politisk uafhængighed." [49]

Livsbetingelserne for Gazas folk er dyb elendighed; menneskeretsgrupper og hjælpeorganisationer erklærede i marts 2008 at "Situationen for 1.5 million palæstinensere i Gaza Striben er værre nu end den nogensinde har været siden starten af IL's militære besættelse i 1967." [50] Den brede majoritet af Gaza palæstinensere er ikke efterkommere af mennesker, der oprindeligt stammer fra Gaza. De er derimod efterkommere af folk, som boede i, hvad der i dag er IL og blev drevet ud i 1948 for at leve som flygtninge. Mens Gazas mennesker således kikker ud fra deres elendighed, ser de nær ved dem israelske byer bygget på landarealer som tidligere var palæstinensiske landsbyer. [51] Nogle Gaza beboere affyrer raketter mod disse israelske byer. Disse raketter hjælper ikke den palæstinensiske sag. Men de er ikke nogen overraskelse.

16. Kidnappede Hamas ikke en israelsk soldat, Gilad Shalit?

Shalit var en soldat, der blev taget til fange mens han var på tjeneste. Det er ikke klart hvorfor det skulle kunne anses for kidnapning. International lov er lidt mudret her: det er ikke passende at holde tilfangetagne soldater som gidsler og alle fanger har ret til human behandling. Men det er ikke upassende at tage fjendens soldater til fange, ej heller at udveksle fanger. I alle tilfælde påpeger palæstinenserne imidlertid at omkring 11.000 palæstinensere fra de besatte områder bliver holdt spærret inde i israelske fængsler. [52] Nogle af dem kan være skyldige i krigsforbrydelser og nogle kan simpelthen være medlemmer af den modsatte hærstyrke. Mange hundredvis af dem bliver holdt fange uden anklage [53] (750 uden anklage da Shalit blev fanget og ca. 570 i november 2008). Så der er hundredvis af palæstinensiske fanger, der formodentligt ikke er skyldige i nogen forbrydelse, og dog, ligesom Shalit, bliver holdt fange mod deres vilje. Netop dagen inden Shalit blev fanget, pågreb israelske kommandosoldater to civile fra Gaza, Osama og Mustafa Muamar - her er ordet "kidnappede" en mere nøjagtig betegnelse - trods det faktum at Israel angiveligt havde trukket sig tilbage fra Gaza ni måneder tidligere. [54]

Israel reagerede på Shalits tilfangetagelse ved at lave en militær indtrængen i Gaza og lancere en uophørlig kanonbeskydning og bombing af Gaza. Mellem 26.juni og 15. november dræbte den israelske hær 387 palæstinensere, hvoraf 206 personer "heraf 81 mindreårige og 45 kvinder, der ikke tog del i fjendtlighederne da de blev dræbt"[55], ifølge den israelske menneskeretsorganisation B'Tselem. Gazas kraftværk blev destrueret og grænserne blev lukket; 8 Hamas regeringsministre og 26 valgte medlemmer af den palæstinensiske lovgivende forsamling blev arresteret foruden andre embedsmænd. Som FNs Specielle Rapportør for Menneskerettigheder i de Besatte Palæstinensiske Områder, John Dugard opsummerede:

"I virkeligheden er det palæstinensiske folk blev underkastet økonomiske sanktioner – det er første gang at et besat folk er blevet behandlet sådan. ...Det palæstinensiske folk, snarere end den Palæstinensisk Autoritet er blev underkastet den mest skærpede form for internationale sanktioner nogensinde pålagt i moderne tider."[56]

17. Lavede Hamas ikke et militærkup mod Fatah og mod den Palæstinensisk Autoritet i Gaza?

Kendsgerningerne er helt klare. Hamas' overtagelse i Gaza var et foregribende træk, da de stod overfor en sammensværgelse, som gik ud på militært at drive den valgte Hamas regering fra magten. Sammensværgelsen var planlagt i fællesskab af Mohammad Dahlan, Fatahs sikkerhedschef og USA topembedsmænd. Som den undersøgende journalist David Rose konkluderer, på basis af dokumenter og interviews, "den hemmelige plan gav bagslag... I stedet for at drive dets fjender fra magten, provokerede de USA-støttede kampfolk ufrivilligt Hamas til at gribe den totale kontrol med Gaza."[57]

18 Er Hamas ikke bare en brik for Iran?

Hamas og Iran er allierede og de har fælles interesser; men det er ikke det samme som at sige at Teheran dikterer Hamas' politik.

Den påstand - vidt udspremt af den israelske regering og dens støtter - at Hamas simpelthen handler på ordre fra Iran er uholdbar af flere grunde.

For det første, hvis Iran brugte Hamas til at aflede et muligt israelsk angreb på dets kernekraft installationer så er tidspunktet meningsløst. Der var en periode da et israelsk - eller et fælles USA- israelsk angreb på Iran syntes muligt. Men det tidspunkt faldt sammen med våbenhvilen mellem Israel og Hamas. I december 2008 var der ingen, der alvorligt diskuterede et nært forestående israelsk angreb på Iran.

For det andet, hvis Iran kan få Hamas til at gå i krig mod Israel, hvorfor har det så ikke også fået Hizbollah til at gøre det samme (hvilket ville lette presset på Hamas)?

Alt i alt uanset hvad forbindelsen af Hamas til Iran er, så er Hizbollahs stærkere (Hizbollah er Shiiter ligesom iranerne; dets ideologiske rødder har forbindelse til Iran;[58] og kunne let bevæbnes gennem Syrien; mens Hamas er Sunni og kan indsmugle meget få våben fra Iran). Klart nok synes Hizbollah ikke, at det er dets interesse at gå i krig for at hjælpe Hamas. Hvis Iran ikke kan få Hizbollah til at handle mod sine egne interesser, er der ingen grund til at antage at det kan få Hamas til at gøre det.

Iran har forsynet Hamas med penge, hvilket blev stadig vigtigere efter afskæring af international hjælp. Og øjensynligt er nogle Hamas kampfolk trænet i Iran - men i en organisation med 10 -20.000 bevæbnede mænd kan de få hundrede der er trænet i Iran næppe være afgørende. Iran har indflydelse på Hamas, men der er ingen grund til at tro at Hamas blindt har fulgt Irans ordrer. [59] ISRAEL er sandsynligvis mere afhængig af militær og diplomatisk støtte end Hamas er af Iran.

Våbenhvilen

19. Hvad var betingelserne for våbenhvilen i juni 2008 med Israel ?

I juni 2008, efter næsten et års militære træfninger, og Israels forkrøblende blokade, gik Hamas og IL med til en våbenhvile, som også kaldes en våbenstilstand eller ro eller våbenhvile.

De to sider ville ikke tale sammen, så der var en ægyptisk formidlet forståelse, hvis betingelser aldrig blev skrevet formelt ned. Associated Press rapporterer betingelserne som:

" Våbenhvilen træder i kraft kl 6 om morgenen torsdag den 19. juni"

" Al Gaza- IL vold standses. Efter 3 dage letter IL dets blokade af Gaza, og tillader mere livsnødvendige forsyninger at komme ind"

" En uge senere letter IL yderligere lastbil overgange"

"I slutstadiet, føres der samtaler om at åbne Rafah overgangen mellem Gaza og Ægypten og en fangeudveksling for at befri Gilad Shalit, som er blevet holdt af Hamas - tilknyttede grupper i to år"[60]

Selvom IL i december 2008 prøvede at påstå at hvilen var tidsmæssig ubegrænset [61] refererede alle (inklusive den israelske regering juni 2008) til hvilen som planlagt til at vare 6 måneder med håb om dens forlængelse. [62] Hamas havde ønsket, at den skulle gælde for både Gaza og Vestbredden, men IL nægtede.

Forskellige palæstinensiske væbnede grupper - dog ikke Hamas - havde betænkeligheder om hvilen, men de indvilligede i at respektere den. Islamisk Jihad sagde dog, at skønt de ville rette sig efter hvilen opfattede de Gaza og Vestbredden som udelelige ; således reserverede de retten til at gengælde fra Gaza for angreb på dens medlemmer på Vestbredden.

20. Hvad sagde våbenhvilenbetingelserne om indsmugling af våben?

Som nævnt ovenfor blev våbenhvilenbetingelserne aldrig skrevet ned, og bliver bestridt.

Ifølge ITIC, tænketanken nær den israelske regering,

"Det er ILs holdning at våbenhvilen forpligter Hamas og de andre terrorist organisationer i Gaza Striben til at afslutte deres våbensmugling og stoppe militær opbygning."[64]

Hamas og de andre palæstinensiske grupper havde imidlertid ikke indgået en sådan forpligtelse.[65] Israelske ledere syntes ikke at se nogen modstrid mellem deres insistens på at Hamas stopper sin militære opbygning og deres egen aktivitet: En embedsmand i den israelske premierministers kontor fastslog at under våbenhvilen "ville ILs hær fortsætte med at forberede en militær aktion i Gaza Striben, i tilfælde af at våbenhvilen kollapsede..." Og generalstabschefen Gabi Ashkenazi sagde, at hæren ville give våbenhvilen kredit, men samtidig ville forberede en aktion."[66]

Hamas brugte sikkert våbenhvilen til at indsmugle våben ligesom IL brugte våbenhvilen til åbenlyst at importere et meget større antal af meget mere dødbringende våben.

Questions and answers on Gaza – oversat til dansk Brita

21. Hvad skete der under våbenhvilen?

Våbenhvilen fik en meget vakkende start. Den Islamiske Jihad affyrede nogle få raketter fra Gaza som svar på at israelerne dræbte en af deres øverstbefalende på Vestbredden. (67) Men, Hamas var generelt i stand til at overbevise de andre palæstinensiske grupper om at respektere våbenhvilen. I de fem en halv måned før våbenhvilen blev der affyret 1,072 raketter og 1.199 mortargranater fra Gaza. I de fire og en halv måned efter starten af våbenhvilen til den 4. november var det 20 raketter og 18 mortargranater, (68) Ingen israelere blev dræbt – af raketter, mortar, snigskytter eller improviserede eksplosive anordninger fra Gaza fra midt i juni til den 4. november. (69)

Angående disse sporadiske affyringer i denne periode skrev ITIC Efterretnings og Terrorisme Informations Centeret:

"... Hamas var omhyggelig med at overholde våbenhvilen og dets operationer var ikke involverede i raketangreb. Samtidig prøvede bevægelsen, at gennemtvinge aftalens betingelser i de andre terrorist organisationer og at få dem til at respektere den. Hamas foretog flere ting imod netværk som krænkede aftalen, men i begrænset omfang med kort tids tilbageholdelse og konfiskering af våben... Men, det var klart at... Hamas prøvede på at undgå direkte konfrontation med slyngel organisationer (især PIJ) så vidt det var muligt, for ikke at blive beskyldt for at samarbejde med Israel og skade modstandsbevægelsen. Hamas fokuserede derfor på at bruge politik til at overbevise organisationerne om at overholde betingelserne for våbenhvilen og på at søge støtte i den offentlige mening i Gaza (foruden at deres aktivister udfærdigede erklæringer angående hvad der blev opnået ved våbenhvilen)". (70)

Hvad angår grænseovergangene lettede Israel på lukningerne, men tillod ikke at der kom nær så meget ind som – i december 2005 (før Hamas vandt valget til det rådgivende råd) eller i maj 2007 (før Hamas overtog magten i Gaza). I juli 2008, våbenhvilens første hele måned, ”så befolkningen i Gaza et meget lille udbytte fra våbenstilstanden, der blev gennemført den 19. juni, idet antallet af varer der blev tilladt at komme ind i Gaza, lå langt under de aktuelle behov”, ifølge FN (71) Importen var mindre end halvdelen af hvad den havde været i december 2005. Ikke desto mindre var den højere end i august, hvor importen faldt med 30 %, svarende til niveauet for marts 2008 – hvor hjælpeorganisationerne og menneskerettighedsgrupperne talte om en ” menneskelig implosion.” I september steg den 15% , men i oktober faldt den igen med 30 % (se tabellen herunder). Desuden fortsatte Israel med at forbyde enhver eksport fra Gaza under hele våbenhvilen, (72) der i bund og grund bragte Gazas økonomi ud af funktion. I oktober 2008 meddelte Verdensbanken at kun 2% af Gazas industrier stadig fungerede, ansættelse i industrien var faldet fra 35,000 til 840, og 40,000 jobs indenfor landbruget var tabte. (73)

Lastvogns læs, der, per måned fik adgang til i Gaza (74)

Måned	Lastvognslæs
December 2005	13,430
May 2007	10,921
March 2008	3,399
April 2008	1,991
Maj 2008	1,821
Juni 2008	2,103
Juli 2008	5,028
August 2008	3,565
September 2008	4,069
Oktober 2008	2,823
November 2008	579

Våbenhvilens anden fase begyndte den 4. november, 2008. Den dag brød Israel våbenhvilen ved at sende tropper ind i Gaza. Som avisen the Guardian rapporterede, ” Det israelske militær sagde, at målet var en tunnel som de sagde Hamas var ved at planlægge til at fange israelske soldater der stod ved et hegn 250 m væk.... En bevæbnet Hamas deltager blev dræbt og palæstinenserne affyrede en salve mortergranater mod det israelske militær. Derefter dræbte et israelsk luftangreb yderligere fem bevæbnede Hamas mænd.” (75)

Hamas svarede igen ved at affyre raketter, og våbenhvilen var dermed alvorlig undermineret. Begge sider brugte derefter militære aktioner, dog ikke på samme niveau som før våbenhvilen. Israel lukkede grænserne til Gaza og tillod kun 579 lastvognslæs ind i området i hele november måned (se ovenstående tabel) – til at forsyne 1.5 millioner mennesker.

FN meddelte desuden,

” ansatte og hjælp fra internationale NGOer blev forbudt adgang til at komme ind i Gaza hele måneden. Desuden tvang den forstærkede lukning UNWRA til at suspendere uddelingen af mad i fem dage i den måned, foruden uddelingen af penge, på grund af restriktioner på pengeoverførsler til Gaza ”. (76)

Ifølge UNICEF blev Gazas vandforsyning afbrudt på grund af mangel på brændsel, elektricitet og reservedele. I Gaza by havde 50% af befolkningen kun adgang til vand et par timer om ugen; 30 % havde adgang hver 4. dag og 20 % hver tredje dag. Andre områder i Gaza fik gennemsnitligt vand hver anden dag. (77)

Ingen israelere blev dræbt af affyringer fra Gaza i denne periode (5. november til 19. december, 2008). (78)

13 Israelske soldater blev sårede (8 ved mortergranater og 5 inde i Gaza) og 1 eller 2 civile. På den palæstinensiske side blev 10-14 militante og 3-4 civile dræbt og omkring 25 såret.(79)

22. Var det ikke berettiget for de israelske tropper at gå ind i Gaza for at destruere en tunnel, der skulle bruges til en planlagt kidnapning?

Vi har ikke noget uafhængigt bevis, der bekræfter den israelske påstand angående tunnellens formål. (Jimmy Carter

henviser til den som ”en defensiv tunnel, der blev udgravet af Hamas indenfor de mure, der omgiver Gaza.” (80)) Men, selvom formålet var det som Israel påstår, var det næppe – som en anonym ældre israelsk militær person kalder det – ”en tikkende tunnel,” (81) d.v.s en nært forestående trussel, der krævede militær handling. Der er mange ikke-militære måder Israel kunne have forsvaret sig imod en sådan trussel.

23. Hvorfor blev hvileperioden ikke forlænget?

Påstanden om at Hamas afslog at forny våbenstilstanden er forkert. Hamas afslog at forny en våbenstilstand hvor Israel kunne fortsætte med at krænke dets forpligtelser til at ophæve blokaden. Som Khalid Mish'al udtrykte det, ” Da denne brudte våbenstilstand nærmede sig afslutningen udtrykte vi, at vi var parate til en ny omfattende våbenstilstand mod at alle blokaderne blev ophævede og åbningen af alle Gaza grænseovergangene, inklusive Rafah. Vore opfordringer faldt på døve ører”. Mange erklæringer før udløbet af våbenhvilen har helt klart vist, at dette var Hamas' stilling. [82] Jimmy Carter beskriver sine forsøg på mægling:

” Det var helt klart at det afgørende spørgsmål var åbningen af overgangene til Gaza. Repræsentanter for Carter Center besøgte Jerusalem, mødtes med israelske embedsmænd og spurgte om dette var muligt til gengæld for ophør af raketangrebene. Den israelske regering foreslog uformelt, at 15 % af de normale forsyninger måske var mulige hvis Hamas først stoppede alle raketangrebene i 48 timer. Dette var uacceptabelt for Hamas, og fjendtlighederne brød ud.” [83]

15% af normale forsyninger er endnu mindre end det utilstrækkelige niveau i juni. [84] Det er derfor overhovedet ikke forbavsende at Hamas ikke var interesseret i en sådan aftale.

24. Er Hamas pålidelig med hensyn til ikke at bryde våbenhviler og våbenstilstande?

Dette er hvad eksperterne siger: Sharifa Zuhur, en ledende U.S. autoritet på Hamas, skrev i en undersøgelse netop udgivet af the Army War College ,

”Erklæringer om en tahdiya (calming/rolig periode), der blev bragt i orden af Alastair Crooke for at afslutte sådanne angreb blev lavet i 2002 og 2003. Crooke var den tidligere sikkerheds rådgiver for Javier Solana, EU's Højkommissær. Crooke er nu leder af Konflikt Forum, der er fortalere for forhandlinger med HAMAS. Endnu en tahdiya fandt sted fra marts 2005, men de to første blev brudt da israelerne myrdede HAMAS ledere.”[85]

Og, en tidligere europæisk sikkerheds embedsmand, der blev interviewet af den Internationale Krise Gruppe, ICG, henviste til:

” fortsatte israelske myrderier og drab, der fuldstændigt underminerede ægte forsøg på nedtrapning: Israels svar skabte en selvopfyldende profeti. De havde forventninger om fiasko og derfor garanterede de den faktisk. der var fortsatte provokationer, en afvisende attitude, ingen tillidsbyggende foranstaltninger, og ikke - hjælpsomme erklæringer. Israels forsvarsminister erklærede offentligt, at Hamas var ved at regruppere og at IDF (det israelske militær) måtte forberede sig på massive angreb. Hamas begynder så på at forberede sig på en sådan mulighed. For Israel er dette bevis på dets oprindelige tese, en grund til krig. De angriber, Hamas svarer igen, IDF føler sig retfærdiggjort og hudna (våbenstilstanden) er historie.” [86]

25. I forhold til den regn af raketter der blev affyret fra Gaza efter hvileperioden der sluttede den 19. december, havde Israel så et alternativt til et militært angreb?

Ja, selvfølgelig havde det det. Landet kunne have udvidet våbenhvilen ved at gå med til at løfte blokaden (som den af moralske grunde burde have gjort alligevel).

Og desuden, kunne det have taget nogle skridt hen imod at afslutte den israelsk-palæstinensiske konflikt mere generelt ved at acceptere det Arabiske Fredsinitiativ. Dette initiativ opfordrer Israel til at trække sig tilbage til grænserne fra 1967 og til oprettelsen af en palæstinensisk stat på Vestbredden, og Gaza med Østjerusalem som hovedstad. Denne

plan er bakket op af alle de arabiske stater – som tilbød Israel anerkendelse bagefter. [87] Og, som tidligere bemærket, har selv Hamas angivet deres støtte til planen. [88] Omkring tre fjerdedele af palæstinenserne bakker op bag planen. [89]

Dette er det fundamentale problem i Palæstina: Israel besætter palæstinensisk jord og synes fast besluttet på at beholde de mest værdifulde dele af den, og efterlade palæstinenserne stumper hvor det vil være umuligt at etablere en levedygtig og uafhængig stat. Så længe som Israel beholder deres illegale bosættelser vil palæstinenserne være henvist til Bantustans.

Indtil denne grundlæggende virkelighed bliver ændret, indtil besættelsen ophører, vil der ikke blive fred i Palæstina.

26. Hvis våbenhvilen var blevet forlænget kunne Hamas så ikke have smuglet raketter, der nåede længere og længere, så selv Tel Aviv kunne nås? Betyder det ikke at enhver ny våbenhvile ville skulle drage omsorg for at forhindre våbensmugling, og derfor ville være uacceptabelt for Hamas?

Man kan godt forstå hvorfor Tel Aviv ikke ville ønske at leve med en trussel fra Hamas raketter. Men, man må også forstå hvorfor folk i Gaza ikke ønskede at leve med trusselen fra de israelske F-16 fly. Forskellen mellem de to er at den trussel folk i Gaza står over for er ikke hypotetisk, eller blot en trussel, som begivenhederne i de sidste uger har vist.

Rent praktisk er der grænser for hvor meget, der kan smugles ind over den ægyptiske grænse. Det er svært at undgå smugling når myndigheder på begge sider af grænsen ønsker at smugle. Men, i Gazas tilfælde sætter den ægyptiske regering sig hårdt imod Hamas og tillader ikke bevidst, at der leveres våben.

Da Carter prøvede på at få Israel og Hamas til at forlænge våbenstilstanden og åbne grænserne, sagde Israel ikke, at det ville åbne grænserne hvis bare der blev opsat et bedre system til at undgå våbensmugling. Derfor ved man ikke om Hamas ville have accepteret en sådan ordning. At gå i krig uden så meget som at spørge, må man formode overtræder kriteriet for ”sidste udvej” for retfærdige krige.

Man bør også lægge mærke til, at ved at åbne grænserne ville man faktisk formindske episoderne med våbensmugling. Selvfølgelig kommer våbnene ikke ind gennem de israelske overgange eller gennem en EU bemanded Rafah overgang. Men, tilskyndelsen til at grave tunneller ville sikkert falde, fordi så længe overgangene var lukkede, var det at grave tunneller, lige meget hvor farligt det var, absolut nødvendigt for at få mad og andre nødvendigheder.

Gennemførelsen af Operation Smeltet Bly

27. Hvad menes der, når man siger at Israel skulle have svaret proportionalt?

Et land, der har en retfærdig grund til at gå i krig, må stadig handle proportionalt. Israel havde ikke en retfærdig grund til at gå i krig – fordi det er en besættelses magt, og fordi raket angrebene kunne være blevet afbrudt ved at gå med til at forlænge våbenstilstanden ved at ophæve blokaden. Derfor, lige meget hvordan Israel opførte sig, ville dets krig være uretfærdig.

Men, for dem, som mener (forkert) at Israel havde en retfærdig sag, ville dets krig stadig være uretfærdig, hvis den ikke blev udført i henhold til princippet om proportionalitet.

Princippet om proportionalitet forbyder, at man angriber et militært mål, hvis resultatet deraf vil medføre tab af civile liv eller skade på civil ejendom eller på de naturlige omgivelser, som er større end værdien af formålet, ifølge Folkeretten.

Denne afvejning må naturligvis inkludere en subjektiv komponent – præcis hvor mange må man dræbe for at ødelægge et militært mål, som kan skade ens egen befolkning. Men, subjektiviteten er ikke ubegrænset. Det kan da ikke passe, at for at ødelægge muligheden for at affyre våben, der har medført 22 døde i løbet af 7 år (og ingen siden 5. juni 2008), er det proportionalt at dræbe hundredvis af civile, som Israel har gjort. [90]

Mener Israel virkelig at hvad de har gjort i Gaza er proportionalt? Det er meget tvivlsomt at de gør det. Faktisk har deres embedsmænd og tænketanks analytikere været fortalere for at handle uproportionalt.[91] Når tilgangen til palæstinensere – og arabere generelt - er at skræmme og tyrannisere i stedet for at finde frem til en diplomatisk løsning, er det ikke forbavsende at den største bekymring drejer sig om styrken af ens afskrækkelsesmiddel. Det betyder at brutalitet, ikke proportionalitet, bliver det, der værdsættes.

.....

28. Eftersom Hamas anbringer sine militære aktiver i civile områder, og dermed bruger befolkningen som menneskelige skjolde, er Hamas så ikke skyldig i at skade befolkningen?

Folkeretten forbyder anbringelsen af militære aktiver på civile områder. Men, det giver alligevel ikke angriberen ubegrænset ret til at angribe disse aktiver. Angriberen skal stadig afveje beskadigelsen af civile imod den militære fordel. Som Human Rights Watch siger:

”...den angribende part er ikke frataget sine forpligtigelser at overveje risikoen for civile, bare fordi den mener at den forsvarende part er ansvarlig for at have anbragt de legitime militære mål indenfor eller nær ved et beboet område. Det betyder, at tilstedeværelsen af en Hamas leder eller et militært aktiv i et befolket område ville ikke berettige at angribe området uden at tage hensyn til den truede civilbefolkning.” [92]

Og, eftersom Israels liste af mål inkluderer Hamas ledernes hjem, er det ikke muligt at Hamas kunne have undgået at blande civile og militære mål.

Kommentarerne af en tidligere U.S. marineinfanterist er relevant her. Man kan stille spørgsmål ved hans forklaring på hvad den virkelige U.S. politik i Irak var, men hans bemærkninger er ikke desto mindre afslørende:

” Jeg gik for nyligt på pension fra U.S. marinekorpset, men jeg så hvordan det fungerede i Irak. Jeg kender noget til militære ting der er relevante for situationen i Gaza nu.

” Jeg er forfærdet over retorikken fra de amerikanske politikere og kloge hoveder, som siger, ’hvis USA var under raketangreb fra Mexico eller Canada ville vi svare på samme måde som israelerne’. Dette er en grov fornærmelse af Af de amerikanske soldater. Jeg kan forsikre Dem om, at vi ville IKKE have svaret som israelerne. Faktisk er USA's bevæbnede styrker og supplerende civile under konstante angreb i Irak og Afghanistan af folk, der er meget bedre bevæbnede, meget bedre trænede og meget farligere end Hamas.... Israel har faktisk kun få ofre fra Hamas' raketter (omkring 20 dræbte siden 2001), mens vi har fået tusinde af ofre i Irak og Afghanistan, inklusive mange civile ansatte. Hundrevis af de amerikanske ofre skyldtes indirekte angreb, ofte fra mortergranater. Dette er især tilfældet i eller nær ved den Grønne Zone i Bagdad: Disse angreb kom ofte fra tætbefolkede byområder.

” Amerikanerne besvarer ikke, jeg gentager BESVARER IKKE vilkårligt på disse angreb. Når jeg siger ”vilkårligt”, mener jeg at selvom vi helt præcist kan identificere hvor angrebet kommer fra (som kan være meget vanskeligt), besvarer vi ikke angrebet, hvis vi ved at det kan medføre civile ofre. Vi vurderer altid trusselen for civile før vi besvarer, og i byområder er trusselen for civile meget høj. Hvis amerikanske soldater bryder disse brud på aftalen og skader civile, kan jeg forsikre Dem om, at vi gør alt for at undersøge det – og udmåler straf hvis det er berettiget.” [93]

Der er yderligere to punkter, man bør bemærke.

For det første bruger IDF også palæstinensiske civile som menneskelige skjold. Ifølge Malcolm Smart, direktør for Amnesty Internationals Mellemøsten og Afrika programmer, “Vores kilder i Gaza rapporterer at israelske soldater går ind og indtager position i et antal palæstinensiske hjem, tvinger familien til at blive på nederste etage mens de bruger resten af huset som militær base og som skarpskytteposition.” Det, siger Smart “øger klart risikoen for den implicerede palæstinensiske familie og betyder at de i realiteten bliver brugt som levende skjold.” [94]

For det andet IDF blander også sine styrker med israelske civile. Overvej denne rapport fra den Israel-regerings tilknyttede tænketank:

“8.januar: en raketregn blev affyret mod en Israel landsby i det nordvestlige Negev. Syv IDF blev såret, en kritisk, en alvorligt, og fem led mindre kvæstelser.”[95]

29. Israel laver opkald til hjem de planlægger at angribe og udspreder flyveblade med advarsler til civile om at komme væk fra militære sigtemål. Opfylder det ikke dets forpligtigelse til at beskytte den civile befolkning?

Israel udsendte overhovedet ikke nogen advarsel da det gik i gang med Operation Smeltet Bly. Det slog til kl.11.30 et tidspunkt hvor bycentrene i Gaza er mest befolkede og hvor skolebørnene netop veksler skift på skolen.[96]

Israel's senere opkald og flyveblade opfylder ikke dets forpligtelse til at beskytte den civile befolkning af flere grunde.

For det første ringer Israel flere hjem op end dem de aktuelt angriber. Som Amnesty International bemærker:

“Hvad der yderligere vanskeliggør atmosfæren af frygt som resultat af de israelske bombardementer, har de israelske styrker sendt tilsyneladende vilkårlige telefonbudskaber til mange indbyggere for at fortælle dem at de skal forlade deres hjem på grund af overhængende fare for luftangreb mod deres hus. Sådanne budskaber er blevet modtaget af nogle i fler-etages lejlighedsbygninger, og skaber panik ikke kun hos modtageren men for alle naboerne.... de truende opkald synes at have til hensigt at sprede frygt blandt civil befolkningen, da der i mange tilfælde ikke blev udført noget angreb mod bygningerne. Hvis det er formålet, snarere end at give effektiv advarsel, så er det en overtrædelse af International lov og må øjeblikkeligt stoppe”. [97]

For det andet I tætbefolkede områder er det at flytte sig fra et sted til et andet ingen garanti for sikkerhed. [98]

For det tredje, når Israel sigter mod individer, giver advarslen enten sigtede tid til at slippe væk eller kommer for sent til at hjælpe dem der ikke er de sigtede. [99]

Bare tænk på hvis Hamas udsendte radio budskab til alle israelere i landets sydlige del om at forlade deres hjem hvis de er nær ved militære installationer. Ville det fritage Hamas for moralsk ansvar for alle civile dødsfald ?

30.

Har Israel med vilje sigtet på civile i Gaza?

Som minimum har IL sigtet mod nogle kategorier af personer og nogle kategorier af bygninger som International lov forbyder at sigte mod.

De har sigtet mod politi. International lov skelner mellem politi der er involveret i væbnet kamp og dem der hovedsageligt har civile funktioner (hvad enten de er bevæbnet eller ej. [100] I åbnings skud salven bombede IL (med ord fra den israelske menneskerets organisation Btselem) “ hoved politibygningen i Gaza og dræbte, ifølge rapporter, 42 palæstinensere der var på træningskursus og stod i formation på tidspunktet for bombningen. Deltagerne i kurset lærer førstehjælp, behandling af offentlig forstyrrelse, menneskerettigheder, offentlig sikkerheds øvelser og så videre. Efter kurset bliver politi officererne tilknyttet til forskellige grene af politistyrken i Gaza der er ansvarlig for at opretholde offentlig ro og orden. [101]

Det er selvfølgelig rigtigt at disse politi aspiranter på et senere tidspunkt kunne blive Hamas kampfolk. Men det er også sandt at angreb på mange israelske civile (sigte)mål rammer nogle der senere kan blive indkaldt til militærtjeneste, eftersom reserven består af en bred vifte af befolkningen. Det ville være grotesk at retfærdiggøre en selvmordsbombe i en bus ved at pege på ofrenes status som en del af hærens reserve. Det er ikke mindre grotesk at retfærdiggøre nedslagning af disse politiaspiranter.

Il har sigtet mod regeringsbygninger og mod enhver der har forbindelse til Hamas uanset deres krigs rolle, og israelske embedsmænd har indrømmet at disse angreb var med vilje og har ikke følt behov for at vise at den omtalte bygning eller person havde en militær forbindelse. En senior israelsk militær embedsmand forklarede Washington Post, “Der er mange aspekter af Hamas, og vi prøver at ramme hele spektret, fordi alting har forbindelse til hinanden og alting støtter terrorisme mod Israel.” Major Avital Leibovitch, militær talskvinde, sagde: “Alting associeret med Hamas er et legitimt mål.” [102]

Brigade general Harel erklærede:

“Vi rammer ikke blot terrorister og affyringsramper, men også hele Hamas regeringen og alle dens grene...Vi rammer regeringsbygninger...Efter denne operation vil der ikke være en eneste Hamas bygning der er stående i Gaza...” [103] Derfor bombede Israel Parlamentet, Udenrigsministeriet, Ministeriet for Arbejde, Konstruktion og Bolig, og mange andre regeringsbygninger. Det bombede pengevekselkontorer for at afskære Hamas fra finansiering [104] Hamas’ civile infrastruktur er et meget, meget følsomt mål. Hvis man vil lægge pres på dem er det metoden.’ Sagde Matti Steinberg, en tidligere toprådgiver for Israels indenlands Sikkerheds Service og ekspert på islamist organisationer”. [105] 13. jan rapporterede New York Times (NYT) at Israelske efterretnings embedsfolk sagde at selvom Hamas’ militære gren var for største del intakt (med New York Times’s egne ord) ”er der sket stor skade på Hamas’ kapacitet til at lede Gaz Striben, med et stort antal regeringsbygninger ødelagt i løbet af indsatsen. [106]

ITIC tilbyder denne forklaring på den forværrede humanitære situation i Gaza:

“For nyligt er de humanitære problemer vokset som resultat af kampene og af Hamas administrations disfunktion. Der

er rapporteret om blackout/elektriciteten sammenbrud/går ned gennem hele Gaza som resultat af kraftlinje sammenbrud. Kanaan Abaid, vice direktør for den Palæstinenske Energi Myndighed påstår at det er umuligt at sende hold til at reparere elektricitets fejl på grund af den dermed forbundne fare... Der rapporteres at de lokale myndigheder ikke fungerer, der bliver ikke samlet affald og grundlæggende infrastruktur bliver ikke repareret. Yderligere er der mangel på varer der sædvanligvis smugles ind fra Ægypten fordi tunnellerne er blevet bombet af IDF." [107]

Men selvfølgelig Hamas disfunktion er resultat af ILs angreb på dem. Og det faktum at Gazas befolkning for at overleve, afhænger af smugling fra Ægypten gennem tunnellerne som Israel nu bomber er en konsekvens af Israels blokade.

Næste dag tillagde/forbandt samme tænketank den humanitære krise delvis "med Hamas administrationens disfunktion som er gået under jorden og vist sig inkompetent til at finde løsninger til de vanskeligheder som Gaza indbyggerne står overfor." [108] Sikke uansvarligt af Hamas administrationen at gå under jorden netop når der er behov for dem til at løse de vanskeligheder som Gaza indbyggerne står overfor!

31. Har de fleste af dem der er dræbt af Israel været ikke civile men derimod terrorister?

Langt fra rigtigt. Selvfølgelig er det svært at fastslå identitet af hver dræbt person og vedkommendes aktivitet mens Israels angreb foregår/er igang. Det har ledt menneskeretsgrupper og nødhjælpsgrupper til at rapportere antallet af kvinder og børn som det absolutte minimum af dræbte civile. Men som de har gjort helt klart [109] var det ikke meningen at det skulle forstås som det samlede antal af civile dræbte eller at enhver dræbt voksen mand automatisk var en kombattant/involveret i kampe.

Den 14. jan rapporterede den Palæstinenske Sundheds Ministerium 1.013 døde, hvoraf 40% var kvinder og børn. [110] Drab på et stort antal civile mænd er veldokumenteret: foruden politi folk og regerings ansatte, en anti-Hamas dommer (far til en konsulent på Human Watch), medicinsk personale, [ambulance]chauffører og mange andre. [111]

Den 14. jan blev der rapporteret mere end 4.500 sårede, halvdelen af dem kvinder og børn. [112] Yderligere vil age af de sårede dø fordi de ikke kan få hjælp i tide og passende sundhedsbehandling. Gazas hospitaler er ved at segne og mangler pålidelig elektricitet og tilstrækkelige forsyninger, ambulancer er bange for at køre og IL har blokeret katastrofe sundheds køretøjers adgang. [113] Ifølge Human Rights Watch "Kun 4 kritisk sårede patienter er blevet overført til IL siden starten af konflikten", delvis fordi IL forlanger finansiell garanti for de sårede palæstinenserers sundhedsomkostninger. Siden starten af landangrebene 3. jan er overførslen standset. [114]

32. Er der ikke mange ting vi ikke ved endnu? Skulle vi ikke udskyde vores dom indtil fakta er på bordet/kommet frem?

Der er mange ting vi ikke ved endnu, men de vil næppe gøre at den israelske krigsindsats forekommer/synes mere retfærdig. Dødstallet af civile i Gaza vil sikkert vokse når kroppene er gravet ud af ruinerne; ingen af kroppene i lighusene vil senere vise sig at være levende. Hvad som helst der kan gavne ILs propaganda, kan man gå ud fra er allerede publiceret, men meget af det der kan underminere den israelske regerings påstande er ikke kendt endnu fordi IL har begrænset journalisternes og menneskeret-observatørers indrejse. [115]

Udlandets Presse Association har anlagt sag for at få adgang til Gaza og den israelske højesteret afgjorde at IDF skal tillade begrænset adgang til *pool rapporterer*. Men hæren har hidtil nægtet at følge afgørelsen. [116] Direktøren for det israelske regerings presse kontor, Danny Seaman, fortalte New York Times at "enhver journalist der kommer ind i Gaza bliver et figenblad og en front for Hamas terror organisation, og jeg ser ikke nogen grund til at vi skulle hjælpe dem med det." [117]

New York Times rapporterede:

"Samtidig med at rapportører har fået mindre adgang, har IL regering skabt en ny struktur for at skabe dens offentlige budskab, så den sikrer at talsmænd for de store regeringsgrene mødes dagligt for sikre at alle synger den samme sang/fra det samme ark."

"Vi prøver at koordinere alt der har at gøre med det image/billede og indhold om hvad vi gør og at sikre at uanset hvem der går i æteren, om det er en minister, eller professor eller ex-ambassadør ved hvad han siger... Vi har *talkingpoints*/talepunkter og vi prøver at udbrede vores ideer og budskab." udtaler Aviv Shir-On, vice generaldirektør

for medier i udenrigsministeriet."[118]

Den israelske propaganda maskine omfatter USA organisationer som f.eks "The IL Project," som gentager enhver israelsk påstand, uanset hvor surrealistisk den er.

Den 2.jan 2009 hævder 'The IL Project' for eksempel at

" Lagerdepoterne i Gaza er fyldt til randen ifølge internationale hjælpegrupper... VerdensFødeProgram(WFP) informerede IL, at det kunne standse skibslaster med mad til Gaza fordi lagerdepoterne i Gaza er fyldt til randen og der er mad nok til to uger.." (The IL Project's kilde var en erklæring fra udenrigsministeriet)[119]

Her er de virkelige kendsgerninger:

18.december: "På grund af den stadig vedvarende krise med uregelmæssig grænseadgang og i forbindelse med mangel på hvedemel i Gaza, har UNRWA udtømt alle sine lagre af mel i sine lagerdepoter i Gaza. Hvedeforsyninger der var planlagte til at ankomme i Gaza 9-10. december var ikke i stand til at komme ind på grund af raket-ild; møllerne er derfor løbet tør for mel og UNRWA er tvunget til at suspendere mad uddeling."[120]

23.december: "Den vedvarende aflukning har betydeligt/markant begrænset FNs humanitære organisationers kapacitet til at sørge for hjælp i tilfælde af at volden vokser. FNs humanitære hjælpe programmer er løbet tør i lagre for adskillige grundlæggende forsyninger og står overfor alvorlige vanskeligheder i at udføre deres regulære programmer. UNRWA har ingen mel eller pengesedler at uddele; det berører tusinder af afhængige modtagere. WFP har været ude af stand til at *preposition*/forud anbringe lagre; i en katastrofe situation har det ingen disponibel mad inden for Gaza Striben."[121]

28.december: "Alle større møller i Gaza har været tvunget til at lukke ned pga hvede udtømning i Gaza. Der er lange køer af mennesker ved de bagerier der stadig fungerer, i følge rapporter. UNRWAs hvede kornlagre er stadig lig nul."[122]

3.jan: Fra 27.dec har WFP kun uddelt en brøkdel af de disponible 1350 tons og den mad der for tiden løbende uddeles skulle have været uddelt i oktober-december fasen (WFP uddeler gennem udførende partnere). UNRWA har genoptaget sin tidligere maduddeling i 7 distributions centre den 1.jan 2009, som den havde suspenderet 18.dec 2008; distributionerne fortsætter idag."[123]

12.jan: " Mange grundlæggende fødemidler, omfattende mad til spædbørn og til underernærede børn, er ikke længere disponibel/til stede."[124]

33. Er israelerne enstemmige i deres opbakning af deres regerings politik?

Ligesom i USA svinger israelerne ofte efter deres regering og følgagtige medier. 1.jan 2009 støttede mindre end 1/5 at gå videre til udvidet landkrig[125] men så snart deres ledere var gået i gang med den, fik de ind for den.

En Gallup offentliggjort 15.jan viste 82% af israelerne ikke mener at IL er "gået for vidt" hvilket betyder at hele den jødiske befolkning bakker krigen op.[126] Næsten da. Der har været mange anti-krigsprotester, oftest i arabiske områder, men somme tider med både jødiske og palæstinensiske israelske deltagere. En demonstration med flere tusinder blev holdt i Tel-Aviv 3.jan.[127] En anmodning som opfordrede til at afslutte IDF operationer i Gaza og til at genoptage våbenhvile med Hamas blev underskrevet af 500 indbyggere i Sderot, den israelske by på grænsen til Gaza der været modtager af så mange raketter.[128]

Men der er ingen tvivl om at krigs-feber/blodrusen er ved at få overhånd i IL. Den centrale valgkomite har forbudt to israelske arabiske partier at stille op til det kommende valg til parlamentet. Selv hvis omgør den beslutning, er det skræmmende at foruden højrefløjens partierne stemte de to store regeringspartier, Kadima og Labour, begge for forbudet.[129]

USAs rolle

34. Hvad har USAs rolle været ?

USA har været ILs bemyndiger/muliggører i mindst 40 år. Ifølge USA Kongress Forskning Service:

"IL er den største kumulative modtager af af USA udenlandshjælp siden anden verdenskrig. Fra 1976-2004 var IL den største årlige modtager af USAs udenlandshjælp men er senere overgået af Irak. Siden 1985 har USA årligt forsynet/givet næsten 3 milliarder årligt i tilskud.[130]

Da IL er blandt de 50 rigeste lande, er dets behov for økonomisk hjælp blevet mindre men mens den økonomiske hjælp er gået ned, er militær hjælp steget. Og det udtømmer ikke de finansielle gavn IL modtager fra USAs regering.

"IL kan bruge USAs militære hjælp både til forskning og udvikling i USA og til militær indkøb fra IL fabrikker. Desuden er al USAs udenlandshjælp som er øremærket for IL bliver leveret de første 30 dage i budgetåret/det fiskale år . De fleste andre modtagere får normalt deres hjælp i portioner. Kongressen bevilger også beløb til fælles USA-IL missil forsvarsprogram.[131]

Desuden

USA militære hjælp har hjulpet transformere ILs væbnede styrker til en af de mest teknologisk sofistikerede i verden. USA militære hjælp til IL er designed til at fastholde ILs kvalitative forspring frem for sine naboers militær...USA militære hjælp , hvoraf en del kan bruges til køb hos ILs forsvars firmaer, har også hjulpet IL til at opbygge hjemlige forsvarsindustri, som regnes for en af de 10 top våben forsyningsfirmaer i verden." [132]

Blandt de våben USA har forsynet IL med er der F-16 fly og Apache helikoptere , der bliver brugt mod Gaza. Ifølge analytiker Phyllis Bennis, "Mellem 2001 og 2006 overførte USA reservedele til F-16 fly for mere end 200 millioner \$. Sidste år underskrev USA en 1.3 milliard \$ kontrakt med Raytheon Corporation til at forsyne IL med tusinder af TOW, Hellfire og 'bunker sprængning' missiler." Bennis konkluderer: "Kort sagt kunne ILs dødelige angreb idag i Gaza Striben ikke være sket uden den aktive militære støtte fra USA." [133]

USA forsyner også IL med afgørende diplomatisk støtte. Ved hjælp af dets veto magt i FN Sikkerhedsråd, har USA forhindret enhver resolutions passerer som det anser som for kritisk for IL. Fra 1967 til 2008 har USA afgivet veto 42 gange for at beskytte IL (det var mere end halvdelen af alle de veto USA overhovedet har afgivet om noget emne og omkring 3/8 af af alle veto afgivet i disse år af noget som helst land).[134] Men denne opgørelse undervurderer den gavn IL har haft af USAs veto: utallige kritik af IL udtalelser når aldrig frem til at blive resolution fordi man forventer at USA vil forkaste dem.

Der har været international stemning for en våbenhvile lige så snart IL startede sin Operation Smeltet Bly . Men USA forhindrede enhver resolution i Sikkerhedsrådet med det formål.[135] Endeligt 8.jan 2009 , mere end 12 dage inde i ILs angreb , da nedslagtningen blev for sjofel/{nåede for stort omfang} til at bortforklare med spin/retorik afstod USA fra at stemme om en våbenhvile resolution (der blev vedtaget med 14 mod 0 stemmer, med en undladelse). IL erklærede straks at det ville ignorere resolutionen.[136] Skønt sikkerhedsrådet har magt til at pålægge sanktioner - økonomiske og militære - mod stater der nægter at efterleve dets afgørelser, kan man være sikker på at Washington vil sikre at ingen sådan gennemtvungelse aktion vil blive taget mod IL (hvad USAs undladelse gav signal om).

Det afhænger selvfølgelig af hvad det amerikanske folk gør. Gallup undersøgelser viser kun beskeden opbakning til IL [137] , hvilket er ret bemærkelsesværdigt i lys af den stærke pro-IL tendens i medierne. IL-lobbyen har enorme resurser og vældig politisk slagkraft men den taler i stadig mindre grad for/på vegne af alle amerikanske jøder. J Street der kalder sig selv den politiske arm af "pro-IL , pro-fred" bevægelse har noget trækraft på Capitol Hill.[138]

De, der engagerer/beskæftiger sig i/med fred og retfærdighed, må gøre meget mere ved at opbygge en bevægelse til at standse Washingtons blanko-check til IL og tøjle ILs aggression. Så længe IL har USAs opbakning , vil det fortsætte sin langtidsvedvarende undertrykkelse af det palæstinensiske folk. Hvi vi udøver tilstrækkeligt pres kan vi måske ændre USAs politik. Kun på den måde kan vi stoppe denne seneste eksplosion af israelsk brutalitet, og mere end det afslutte/stoppe besættelsen som så længe har nægtet det palæstinensiske folk deres grundlæggende rettigheder.

Stephen R. Shalom underviser statskundskab på William Paterson Universitet i New Jersey

